

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΜΠΑΛΑΟΟ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Η ύπομνητή του Μπαλαοό έχει όρια...

Είπε άλόγευμα... Ο ήλιος πάει να βσιλέψη...

Ο Νοέλ, για την άκριβε αν ο Μπαλαοό, γιατί αυτός ήταν, φάνηξε έξαφνα στην άρχη του δάσου. Θαυματομένος άπ' τον ήλιο χώνηγε άμέσως κάτω άπό τά δέντρα περιμένοντας να νυχτώση. Δέν ήθελε με κανένα τρόπο να βοσθή μπροστά σέ ανθρώπινο πλάσμα στην κατάσταση που βρισκόταν, με τά κουρελλιασμένα τά ρούχα του και χωρίς καπέλλο στό κεφάλι...
Ήσυχα-ήσυχα κάθησε στη σκία ενός βάτου, και άκούμπησε σ' έναν κορμό για να βάλη τά παπούτσια του, που τάβγαζε πάντα, όταν περνούσε τό δάσος και όταν ήτανε βέβαιος, ότι δέν θ' άπαντήση κανένα άνθρωπινο πλάσμα.

Τόν είγανε δασκαλέψη να μην προκαλή έπάνω του κανενός την προσοχη

Άπό τότε που του έξηγήσαν πως δέν είνε άνθρωπος άλλα πως είνε ένας άνθρωποπιθηκος, προσπαθούσε να κάνη όσο μπορούσε γλυκύτερους τους τόπους του, γιατί προτιμούσε να πεθάνη παρά να τόν μπερδύσουνε με τή ράτσα των πιθήκων. Άρξαις έξυτελιστικό γι' αυτόν ήτανε που τόν περνούσαν για ύδαγενή της. Χαί Νω έξ αίτίας των χαρακτηριστικών του και έξ αίτίας της πλακουτσωτή μύτης του!

Η κατάνια του αυτή, ή συμφορά του αυτή, τόν έζαναν πολύ δυστυχισμένον. Καταλάβαινε κι' ο ίδιος πως δέν ήταν άνθρωπος. Ήταν ένας πιθήκος, ένας άνθρωποπιθηκος, περισσότερο πιθήκος παρά άνθρωπος!...

Άναστέναιε βαθιά και αναφύρεσε τά παπούτσια του. Ήθελε να εναναγορήση στην έπαυλη και συλλογίζονταν πωςθά τονέμαλλον γιατί δένπροφυλαγοταν άπ' τον κόσμο.Θά τόνεμάλλον και με τό δίχρη τους. Γιατί, αν οι άνθρωποι τόν καταλάβαιναν, θά τόν θεωρούσαν για γορίλλα, όπως του τ' είχε πη ο κύριός του, και θά τόν εκλείναν σε κανένα κλουβί! Έτσι κλειμένον θά τόν επεδείκνυαν ως περίεργο φαινόμενο. Ός που ζαμιά μέσα θά κατόρθωνε ή να φύγη ή να πνίξη κανένα και να πινγή κι' ο ίδιος για να γλυτώση!...

Κύταξε ύστερα προς τό δρόμο...

Ήταν ελευθερός κι' έπείσασ με έναν πηδω. Κατόπιν τρέχοντας άνάμωσ' άπό τους κόμπους, έφτασε στό σπίτι των Βωτρών.

Η καλύβα ήτανε θεσκότεινη, όταν ο Μπαλαοό έσπρωξε τήν πόρτα. Έξαφνα μια σκία, που εαν έξαφμένη σε κάποια γωνία τόν ρώτησε :

— Ποιός είνε ;

— Εγώ είμαι, ο Νοέλ.

Η φωνή του Μπαλαοό ήταν ύπόκοψη και λαρυγγώδης. Ός τόσο όμως είχε τό άγριωμα της άπομιμήσεως και κατάφερε να μιμητ ή οποία φωνή ήθελε.

— Εγώ είμαι, ο Νοέλ! έπανε έλαβε και κύταξε να δη ποιός είνε.

Ήταν ή μητέρα των Βωτρών, ή Μάριμ και ή Ζωή. Κοίταξαν έσωτηματικά τόν έπισκέπτη, ή Ζωή μάλιστα πήγε ν' άναψη τό καντήλι. Μα ο Νοέλ τήν έμπούσε δινοντός της να καταλάβη, ότι στό δρόμο βρισκονταν χωροφύλακες και δέν είχε

καμιά όρεξη ν' άφήση να τόν πιάσουν.
Ή γριά βγογούσε, άπό τή στενοχωρία της για τήν καταδίκη των γιων της ή γιατί ήτανε πραγματικώς άρρωστη. Μιά φράση όμως του Μπαλαοό τήν καθήσυχασε.

— Ένα καρυστάκι θά τους φερη έδω, άπόψε κατά τις έντεκα... Νάσαστε έτοιμες...

Ή Ζωή έγονάτισε και φίλησε τά παπούτσια του άνθρωποπιθήκου.

— Τους έσωσε, Νοέλ ;... Τους είδες ;... Θά ρθουνε και οι τρεις τους ; τ' ν ρώτησε συγγινημένη.

Κι' έπειδή σουρνόταν άκόμα στό πόδια του, ο Μπαλαοό της έδωσε μια κλωσιά. Αυτή ή Ζωή τόν έφούριζε. Όταν τ' άδέλφια της ήταν ελεύθερα, όλο παρπονιόταν πως τή δέρονουν. Και τώρα που ήξερε πως είχανε γλυτώη από τή φυ' ακή, έτρεμε όλόκληρη άπό τή χαρά τη... Ήταν πολύ παράξενο πλάσμα!...

— Λοιπόν ότως είπαμε, είτε ο Μπαλαοό. Πέρπει να γυρίσω... Τί θά λένε και κάτω!...

Και έδειξε τήν έπαυλη. Ή Ζωή έλαγει.

— Ή δισποινίς Μαγδαληνή σε γύρυνε όλη τή μέρα. Γύριζε μες στό δάσος φωνάζοντας. Μπαλαοό!... Μπαλαοό!...

— Όχι, δυστυχία μου!... είτε ο Μπαλαοό χτυπώντας τό στήθος του με μια φοβερή γροθιά και βγαίνοντας έξω βιαστικά!...

Μόλις βρέθηκε έξω, ο Μπαλαοό άνέντευσε. Δέν ένοιωθε πιά κοντά του χωροφύλακες.

Ήχος ένα μονοπάτι που τώξερε κι' όλα γιατ' το είχε περάσει καμμία έκατοστή φορές, όταν πηδώνιος τό μαντρότοιχο του σπιτιού του άφεντικού του πήγαινε να βρη τους Βωτρών, για να λάβη μέρος, στις περιπέτειές τους μες στό δάσος. Πέρασε τό δρόμο με πολλές προφυλάξεις και φτάνοντας στην έπαυλη τροβήσε τρέμοντας τό καρδόνι του κουδουνιστό.

Σέ λίγο ή πόρτα άνοιξε, κ' ένα γέρι προβαλε κι' άρπαξε άπό τ' αυτί το Μπαλαοό.

— Μόστη! του φώναξε μια γυναικεία φωνή φρενιασμένη. Μου τάσκασε πέλι, μα θά μου τό πλερώση. Δυό μέρες και δυό νύχτες έξω άπό τό σπίτι, έ ; Και τί χάλια είν' αυτά ; Μ' έζανες κι' έκλαψα, Μπαλαοό!

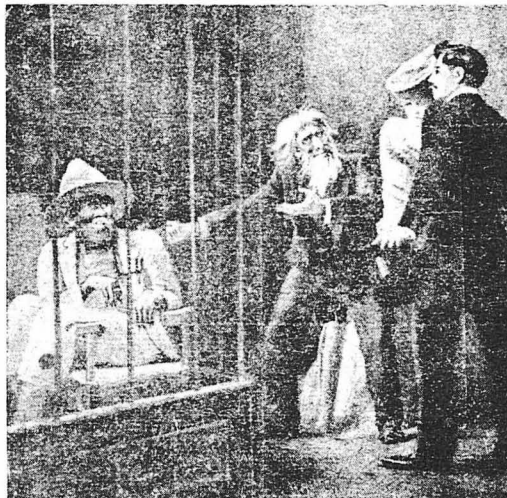
— Α, μην κλαίς έσύ, γιατί θά σηκώσης τό κωϊό στό πόδι με τίς φωνές σου. Κοίταξε, κοίταξε!... Πάει τό κωνούργιο σου πανσφύρο. Δέ μου λές ;... Πήγες να ρωμαντοάρης ;... Ο μπαμπάς είνε άρ υστος!

Πισμενος άπό τό αυτί, με τήν καοιά φουσκομένη άπό μετάνοια, πειθήνιος, σιωπηλός, ο Μπαλαοό άπείρησε στό χέρι της Μαγδαληνής που τόν έτερενε έτσι ως στό σπίτι.

Φτάνοντας όμο. στην άρχη του περιφημου δεντρούκρητου, αντίκρύτησε με τόν Κοριολίς, όρθο στό κατώφι του μικρού σπιτιού που τό χρησίμευε για χημικό έργαστήριο. Ο Νοέλ τρωμάσε τόσο πολύ που έκανε να φύγη.

Τό πρόσωπο του Κοριολίς ήταν άσπρο σαν τό πανί. Ο Μπαλαοό τρεμούλιασε καθώς τόν είδε έτσι Προτιμούσε τις ζυλιές, με τις όποιές τόν είχαν δαμάση, όταν ήταν μικρός, παρά τό σιωπηλό μάλωμα των άκινήτων έκείνου κατιών. του συσπασμένου έκείνου προσώπου του ανθρώπου που έκανε τό λάθος να πιστέψη πως μπερούσε να βγάλη και καλό άπό έναν άνθρωποπιθήκο.

Ο Μπαλαοό φοβότανε να μη τόν προσβάλη ο Κοριολίς μπροστά στη Μαγδαληνή, ζητώντας τόν πληροφορίες για τους φίλους του. τά τεανάλια γαι τους λύκους του δάσου... Έτρεμε και για άλλες κατηγορίες, γιατί ο κύριός του τόν είχε δη μια

Έτσι κλειμένον θά τόν επεδείκνυαν ως περίεργο φαινόμενο!...

μέρα μαζί με τους Βοιτρήν και του είχε πη ότι θα προτιμούσε να τον έβλεπε να κάνει συνομιλία με τις θαινές και τους λύκους παρά μ' αυτούς.

... Και όμως οι Βοιτρήν άνηκαν στην ανθρώπινη ράτσα !...

Τέλος τή χείλη του Κοριολίσ σάλευσαν :

— Γύρισ ! του φώναξε.

— Ο Μπαλαού δεν έπληρωσε.

— Γύρισ ! ξανάπε ο γέρος.

Ο Μπαλαού έκανε πός δεν άκουσε. Ήξερε πός τή πανωφόρι του ήταν κουρελιασμενο και ότι ένι κουρέλι χρεμόταν κάτω από τή παντελόνη του. Ποτέ δε θά ήθελε να δειχτή μπροστά στη Μαγδαληνή έτσι όπως ήταν.

Ο Κοριολίσ έκανε ένα βήμα κατά τή Μπαλαού. Ο δυστυχισμένος άρχισε να τρέμη άπ' τήν κορφή ως στή νύχια.

Η Μαγδαληνή πηξε στή μέση, παρακαλώντας τόν πατέρα της με τή μάτια της. Είχε καταλάβει πός ο Μπαλαού ντροπέταν. Ο κακομοιρη, είχε διακρια στή μάτια... Τήν άγαπούσε τόσο πολύ!... Ω ! πόσο τήν άγαπούσε !... Πός τήν άγαπούσε !

Μά ο Κοριολίσ έπρωταξε :

— Θέλω να γυρίσης !

Τότε ή γλυκερά φωνούλα πρόσταξε κι αυτή :

— Γύρισ μικρέ μου Μπαλαού !...

«Μικρέ μου Μπαλαού !» Ω ! Η Μαγδαληνή μπορούσε να τόν κάνει ότι ήθελε, όταν τόν έφώναζε με τή όνομα πού του είχε δώσει οι γονει ; του στή δάσος του Μπαντάχι !...

Ο Μπαλαού τέντωσε τή δάχτυλα τών ποδιών του μες στή παπούτσια του και γύρισ. Άμέσως άκούστηκαν πίσω του δυνατά γέλια, μα κάτι γέλοια πού δεν τάχε ξανακούση ποτέ του...

Ξαναγύρισε τότε και είδε μπρός του ένεν άνθρωπο. Άμέσως θρημάθηκε : πός κάπου τόν είχε δει αυτό τόν ξένο : Ήταν ο φίλος του Μομπάρντ, εκείνου τού ψηλού άνθρώπου πού τόν είχε χαστουκίση κάποτε έτσι για γουστό. Και ο άνθρωπος αυτός ήταν άκμα φίλος τών χοροφυλάκων, πού είχαν πιάση τούς τρεις αδελφούς... Ίσως ήσκόταν εδώ για νά τόν πιάση ;... Τί γόρευε αυτός στή σπύτη του άφεντικου του ; Πρώτη φορά έμπαυαν ξένος άν θρωπος στή σπύτκή πού ήταν προσητισμένο γι' αυτόν. Κι' ο άνθρωπος αυτός ήταν φίλος τών χοροφυλάκων, πού τόσο τούς φοβόταν, πού τόσο έβλεπε και στόν ύπνο του και πετάγονταν τρομαγμένος !...

Ο άνθρωπος αυτός είχε σάση στή γέλοια βλέποντας τισκιόμενα παντελιόνια του άνθρωποπότηκου. Τώρα όμως πού τόν κύτταξε καλύτερα, διέκρινε επάνω του κάτι τρομερό, πού φοβισμένος έτρεξε πίσω από τή τραπέζι.

— Μη φοβάστε, κύριε ! ειπτε ο Κοριολίσ, δεν εινε κακός. Δέ μπορεί να βλάψη ούτε μιά μύγια !

— Ούτε μιά μύγια ! ειπε μέσα του ο Μπαλαού. Για ρωτήστε λίγο τόν Καμύς πού όλο με κοροϊδεύει. Ρωτήστε τον άν μπορώ να βλάψη μιά μύγια !

Ο άγνωστος ειπτε :

— Παραξένο !... Έχω δη μαϊμούδες στή καφέ-κονσέρ' μα ποτέ... ποτέ...

Ο Μπαλαού έβαλε τις γροθιές στή στόμα, για να μη μουγυρίση άγρια...

— Μην προφέρετε ποτέ μπροστά του αυτή τή λέξη, επιφύοσις ο Κοριολίσ στόν έπισκέπτη.

— Ποιά λέξη ;

— Μαϊμού !

— Α ! Καταλαβαίνει ως εκεί ;

— Ε !... Κοιτάξτε τήν φυσιογνωμία του και πέστε μου άν καταλαβαίνη ή όχι !

— Στ' άλληθεια με κάνει να φοβούμαι ειπτε ο ξένος.

— Σας ξαναλέω, μη φοβάσθε' τόν εθιμώστα με κείνη τή λέξη πού προφέρατε, αλλά σας βεβαιώνω, ότι δε θα μπορούσε να βλάψη κανένα.

— Με φοβικίζει ο κύριος μ' αυτός του τις διαβεβαιώσεις ! εκμείπηκε ο Μπαλαού Θάθελα να ρωτούσανε τή Δομπάρ άν ειπα ή όχι Ικανός να βλάψη κανένα !

— Ω ! Τά καταλαβαίνει όλα ! ξανάπε ο Κοριολίσ.

— Και, δε μωσ λέτε, πός μιλετ ;

— Καλύτερ' από τούς ντόπιους. Μίλησε Μπαλαού : πές μας κίτι.

Βλέποντας να τόν μεταχειρίζονται σαν κανένα άγριμ μπροστά σ' ένα άντιπρόσωπο τής ανθρώπινης ράτσας, ο Μπαλαού γύρισε τή πτωχό του πρόσωπο, άλλοκομένο από άπεκλασία και ντροπή, πός εκείνη πού ήταν στίς δύσκολες στιγμές του, ή παρηγοριά του, και πολλές φορές ή στήρια του. (Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

Τό Σχολείο του Νταπιά.

Στόν καιρό τής Τουρκοκρατίας πίσω από τήν παλιά Ρωσική Έκκλησία τών Άθηνών, είχε τή σ,ολειό του ο δάσκαλος Νταπιές, για τή πτωχή Έλληνόπουλα τής νοικοικίς. Τό σχολειό ήταν στή ύπαιθρο. Ο δάσκαλος είχε για έδρα του μια προβιά ατρωμένη κατά γής, στήν όποια καθότανε έχοντας γύρω τή παιδιά, καθισμένα και στή άκρουν, σταυροπόδι. Τό σχολειό είχε και τάξεις, πρώτη, δεύτερα, τρίτη, χωρισμένες ή μιά από τήν άλλη με... μεγάλα λιθαρία! Πριν άρχισή τή μάθημα, οι μαθητριά έτάξωναν λιθαρία και τάβριζαν πλάγι στή δίσκαλό τους, άν και ήξεραν ότι τή τή χρησιμοποισουν για τή κεφάλι τους. Και τή μάθημα άρχιζε. Τά παιδιά έφώναζαν όλα μαζί δυνατά : < — Σ τ α υ ρ έ β ο η θ α μ ε , Α λ φ α !... > γιατί τή Άλφαβητάρια είχαν τότε μπροστά από τή πρώτ ήψηφο ένα σταυρό... Ο Νταπιές, στή μεταξύ, έγραφε καμιά φορά όμεις εσήκωνε τή μάτια του επάνω από τή μαγογιάλια και έβλεπε. Άν κανένα παιδιό δεν έδιάβαζε ή άτακτοσες του έβριχνε στή κεφάλι ένα λιθαράκι από κείνα πού είχε πλάγι του. Τότε όλα τή παιδιά έφώναζαν δυνατώτερα. Και όμως άπ' αυτό τή σχολειό βήηκαν οι μεγάλοι άνδρες τής Έπαναστάσεως.

Τά Έλληνικά έπόνυμ

Μερικά όνόματα Έλληνικών οίκογενειών εινε παρμένα από τή έπαγγελια κάποιου προγόνου των ή φανερόνων τόν τόπο τής καταγωγής του, ή τόν χαρακτήρα του κλπ. Νά μερικά :

Ζαρίφης = ψιλιατζής, τουρκιστί ζ α ο ι φ.

Μπαλιανιζής = πελεκισφόρος, από ένα σωμα πού ύπήρχε προ αίωνον στή Σουλτανικά άνάκτορος. Οί μ π α λ ι α ν ι ζ ή δ ε ς ήταν σωματοφύλακος.

Δευρεζής = σιδηρουργός, από τή ν τ ε μ ι ρ , τουρκιστί σίδερο.

Πεοριζόγλου = γυθός του πωλητρου πετσέτων, από τή π ε σ τ ε μ α λ , πού σημαίνει πετσέτα λουτρού.

Κασοβέτι = λυπημένος, από τή κ α σ α β έ τ ι = λυπη.

Καντανιζόγλου = γυθός εκείνου πού έχει τή δικαίωμα να φορη καφτανί. Τό άξίωμα αυτό άπενεμετο από τή Σουλτάνο σέ άνδρες πού διακρίθηκαν στόν πόλεμο ή στήν πολιτική).

Σούτσος = γαλατάς. (Υπάρχει οικογενείας τών Σούτσων ήταν πρόεδρος τής συνετηνίας τών σ ο σ ο τ ζ η δ ω ν (γαλατάδων) τής Κωνσταντινουπόλεως).

Κανταριζής = ζυγιστής.

Τετζάκης = ραφτάκος, από τή τ ε ρ ζ ή ς = ράφτης.

Γιολλάσος = σύντροφος, συνετηνίτης.

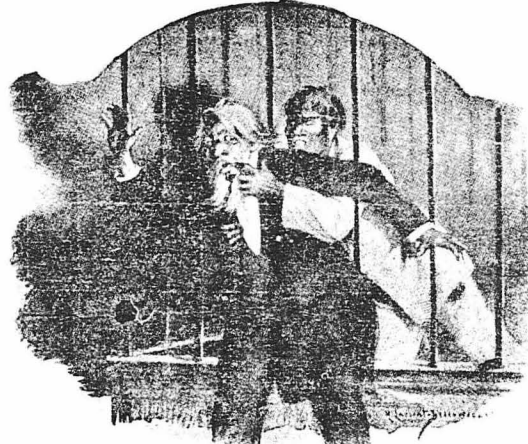
Μπρισμιζάκης = μεταξουργός, από τή μ π ρ ι σ ι μ = μεταξί.

Ο Κοραής έρωτευμένος!

Νά λοιπόν και ο σοφός Άδαμάντιος Κοραής έρωτευμένος ! Η άνακαλύψις βγαίνει από ένα καλή γράμμα κάποιου έμπορου Σαμάτη, πού γράφει από τήν Όλλανδία σ' ένα Σμυρναίο φίλο του :

< Διά τήν Σμύρνην.
Πρός τόν είνεμέντατοι αυθέντην σιός Ειστάθιοι Οσμιά.
1773 Απριλίου 22, Άμστερδαμ.

Στίς 23 τού άπερασμένου σές έγραφα πάλι διά τόν σιός Διμαντή Κοραή και σέ; βεβαιώνω τή προγραμμαμένα διά τήν αγαπητική του, ή όποια έπέθανε. Σές έγραφα πός ήτο έρωσιστη, και ή αθηνία του, άντις να τή γορή εκλαιγεν απαρηγόρητα. Ο Θεός τόν έλυπήθηκε, τόν τήν αθηνία του, ώσάν και τούς γονεις του. Εί δε και έλοδοσεν, είχαν άπόφασιν διά τήν παντρευτή, και σάς άφίνο να στοχασιτέ τί κακό ήθελε να τού γίνη. Είς δλην του τήν ζώην ήθελε να βασανίζεται άπαρηγόρητα... >

«Ος πού καμμά μέσα θα καθόρωνε να πνίξη κανένα να πηγη κι' ο ίδιος, και να γλυτώση !...»

